

Warszawa, dnia 6 października 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 778/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Ludmiła Tułaczko

Sędziowie: SO Beata Tymoszów

SR del. Tomasz Morycz (spr.)

protokolant: protokolant sądowy Kamila Kutyla

4. przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

5. oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych (...) Sp. z o.o.

po rozpoznaniu dnia 6 października 2021 r.

6. sprawy D. D. (1), syna S. i J., ur. (...) w O.

7. oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 11 § 2 kk oraz z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

8. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i obrońcę

9. od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

10. z dnia 17 lutego 2021 r. sygn. akt II K 384/20

13. I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

14. II. zasądza od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Otwocku na rzecz adw. P. F. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej;

15. III. zasądza od oskarżonego na rzecz każdego z oskarżycielki posiłkowych: (...) Sp. z o.o. kwoty po 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w instancji odwoławczej;

16. IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Beata Tymoszów SSO Ludmiła Tułaczko SSR del. Tomasz Morycz

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 778/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 17 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 384/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	Zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. D. (1)	<p>1. Sytuacja materialna oskarżonego</p> <p>2. Uprzednia karalność oskarżonego</p> <p>3. Wydanie prawomocnego wyroku dotyczącego świadka K. B.</p>	<p>Informacja z e-PUAP</p> <p>Karta karna</p> <p>WYROK</p>	<p>k.1182</p> <p>k.1237-1240</p> <p>k.1245-1247</p>
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.1-3	Informacja z e - (...) Karta karna WYROK	Wszystkie wskazane dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby bądź podmioty, nie były kwestionowane i nie budzą żadnych wątpliwości.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

3.1.	<p>Obrońca oskarżonego podniósł następujące zarzuty:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>1. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, akcentującej - wbrew zasadzie obiektywizmu - okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, przy nieuwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie opartej na całości kształcie okoliczności ujawnionych w roku postępowania, interpretując wszelkie wynikające z materiału wątpliwości a niekorzyść oskarżonego, jak również poprzez nie uczynienie za podstawę wyroku prawdziwych ustaleń faktycznych, czego szczególnym wyrazem jest</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
------	--	---	--	--

uznanie, że D. D. (1) dopuścił się wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów w oparciu o dowody o charakterze osobowym, a nadto uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonych oraz świadków przesłuchanych w sprawie, podczas gdy:

- D. D. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, wskazując na okoliczności wykluczające jego udział w przedmiotowych zdarzeniach, w szczególności konflikt pomiędzy oskarżonym, K. B. i B. W., który istniał przed datą czynów wskazanych w akcie oskarżenia;

- z treści depozycji pokrzywdzonych, tj. E. R., M. P. oraz I. K. złożonych na terminie rozprawy głównej w dniu 20 lipca 2020 r. nie wynika, aby sprawcą przestępstw popełnionych na ich szkodę był oskarżony D. D. (1);

- z treści opinii biegłego z zakresu

badań daktyloskopijnych (k.926-927) wynika, że na poddanych badaniom przedmiotach, tj. telefony N. L. i pojemniku z gazem F. - nie ujawniono odwzorowań linii papilarnych oskarżonego, które potwierdziłyby ustalenia dokonane przez Prokuraturę i następnie Sąd I instancji;

- z treści opinii biegłego z zakresu badań DNA (k.956-963) wynika, że w badanych próbkach występuje mieszanina materiału biologicznego pochodzącego od dwóch, a przypadku pojemnika gazu pieprzowego trzech osób, jednak żadna z nich nie pochodzi od oskarżonego D. D. (1),

co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego.

2. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej

oceny dowodów,
akcentującej -
wbrew zasadzie
obiektywizmu -
okoliczności
niekorzystne dla
oskarżonego, przy
nieuwzględnieniu
zasad logicznego
rozumowania oraz
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego, nie
opartej na
całości kształcie
okoliczności
ujawnionych w toku
postępowania,
interpretując
wszelkie wynikające
z materiału
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonego, jak
również poprzez
nie uczynienie za
podstawę wyroku
prawdziwych
ustaleń faktycznych,
czego szczególnym
wyrazem jest
uznanie wyjaśnień
D. D. (1) za
niewiarygodne i
przyjęcie, że
stanowią one
przyjętą linię
obrony, a nadto stoją
w sprzeczności z
wyjaśnieniami K. B.
i B. W. oraz nagrań
z monitoringu oraz
analizy połączeń
telefonicznych,
podczas gdy
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy nie
dowodzi wersji
przeciwnej niż ta

przedstawiona przez oskarżonego, w szczególności wnioski zawarte w opiniach biegłych z zakresu daktyloskopii oraz DNA.

Oskarżony wskazał na uchybienia, które należało uznać jako obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk, poprzez oparcie się na niewiarygodnych zeznaniach dwóch pomawiających go świadków K. B. i B. W., w jego ocenie narkomanów, którzy powinni być przebadani, jak również nie wzięcie pod uwagę, że nie ujawniono jego odcisków palców i DNA, pokrzywdzone nie rozpoznały go na rozprawie, a świadek J. K. stwierdziła, że zdarzenie z udziałem pokrzywdzonej E. R. nie miało miejsca. Powyższe naruszenie skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych co do jego sprawstwa.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny		
Zarzuty są niezasadne. Przy czym ich ilość, rodzaj i wzajemne powiązanie przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Na wstępie wskazać należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w		

dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniu rozstrzygnięcia. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylene się od oceny wewnętrznych

czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, „prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaze, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w

Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKA 173/19. Wskazano w nim, że „na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy”.

Do kwestii mającej znaczenie w niniejszej sprawie odniósł się też Sąd Apelacyjny

w Warszawie w wyroku z dnia 11 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 82/20, stwierdzając „art. 410 kpk statuuje obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie oznacza to natomiast, że orzekając sąd ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajemnie sobie przeczące. Sąd jest bowiem uprawniony do orzeczenia na podstawie jednych dowodów i pominięcia innych jeżeli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom, co jednak nie oznacza naruszenia art. 410 kpk. Jeżeli natomiast w dokonanej przez sąd ocenie dowodów występują błędy należy oceniać je przez pryzmat naruszenia art. 7 kpk a nie art. 410 kpk”.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom obrońcy

oskarżonego i jego samego Sąd meriti nie dopuścił się żadnych uchybień, dokonując prawidłowej, a więc zgodnej z regułami art. 7 kpk, oceny materiału dowodowego, czego konsekwencją były prawidłowe ustalenia faktyczne. Stwierdzając winę oskarżonego oparto się na licznych dowodach, słusznie uznając że jego sprawstwo nie budzi żadnych wątpliwości. Niezgodne z prawdą jest zatem twierdzenie, że nie wzięto pod uwagę wszystkich okoliczności, nawet tych dla niego korzystnych. W rzeczywistości zostały one wzięte pod uwagę i ocenione, jednak nie podważyły tego, co bezsprzecznie wynikało z pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego.

Po pierwsze, pokrzywdzone E. R. i I. K. rozpoznały oskarżonego, nie mając żadnych wątpliwości, że jest jednym z mężczyzn, którzy wzięli udział w tych zdarzeniach.

Świadek E. R. wskazała, że kojarzyła go z widzenia i dlatego otworzyła mu drzwi, kiedy do nich zadzwonił, widząc jego twarz i opisując jego wygląd (k.313v-314). Po okazaniu jej tablicy poglądowej zawierającej wizerunki czterech mężczyzn bez trudu na niego wskazała, podając że rozpoznała go po spojrzeniu i rysach twarzy, jak również zastrzegając, że miał krótsze włosy niż na zdjęciu. Podała też, że był niewysoki i krępy w budowie (k.325v-326). Z kolei pokrzywdzona I. K. podczas bezpośredniego okazania, w którym wzięło udział czterech mężczyzn jednoznacznie wskazała na oskarżonego. Jak podała, rozpoznała go po rysach twarzy, oczach, wzroście i budowie ciała (k47v-48). Powyższe miało miejsce w postępowaniu przygotowawczym, a więc niedługo po zdarzeniach. W postępowaniu sądowym obie pokrzywdzone potwierdziły swoje wcześniejsze

zeznania (k.650-652, 653-654). Nie jest więc prawdą, że nie rozpoznały oskarżonego. Także porównanie wyglądu osoby oznaczonej numerem 1 na tablicy pogładowej (k.324-324v) z osobą zarejestrowaną na nagraniu z monitoringu (k.53) nie pozostawia żadnych wątpliwości. Zarówno zdaniem Sądu meriti, jak i Sądu Okręgowego jest to ta sama osoba, to jest oskarżony. Można to stwierdzić chociażby po rysach twarzy, oczach, nosie czy małżowinach usznych. Powyższe nie wymaga wiedzy specjalnej. Co zaś się tyczy pokrzywdzonej M. P., to wcześniej nie okazywano jej osoby lub wizerunku oskarżonego. Natomiast widząc go na rozprawie nie była pewna co do jego rozpoznania (k.652). Mając jednak na uwadze, że w przeciwieństwie do pozostałych zdarzeń (O. i J.) do tego przestępstwa doszło z dala od miejsca zamieszkania oskarżonego (G.) i mogli nie mieć

dotąd ze sobą
żadnej styczności,
sprawca miał na
głowie czapkę, a
następnie według
pokrzywdzonej
przysłonił czymś
twarz i możliwość
przyjrzenia mu się
była utrudniona, nie
budzi to żadnych
wątpliwości.

Niemniej,
pokrzywdzona
opisała jego wzrost,
posturę i ubiór
(k.331-331v, 653), a
osoba
zarejestrowana na
nagraniu z
monitoringu
(k.342-344,
376v-378) jest tą
samą, którą
zarejestrowano
zaledwie kilka dni
wcześniej (k.53-55,
56-67). Można to
stwierdzić chociażby
po wzroście,
budowie ciała i
ubiorze, w
szczególności
kurtce. Twierdzenia
oskarżonego, że
mógł być to
ktoś inny, albowiem
jak ustalił w
internecie ma aż 801
sobowtórów (k.649),
są - mając chociażby
na uwadze fakt, że
współdziałali z nim
jego dobrzy znajomi,
to jest świadkowie K.
B. i B. W., którzy
nie mieli co do
jego osoby żadnych
wątpliwości - po
prostu niedorzeczne.

Oskarżony twierdził także, że wiarygodność pokrzywdzonej E. R. podważały zeznania świadka J. K.. Wprawdzie nie pamiętała, żeby w dniu 15 lutego 2020 r. pokrzywdzona przysłała do sklepu, informowała o rozboju i poprosiła ją o udostępnienie telefonu (k.824), jednak nie oznacza to automatycznie, że taka sytuacja nie miała miejsca. Świadek mogła tego nie zarejestrować. Tym bardziej, że pokrzywdzona początkowo niechętnie chciała mówić o zaistniałym zdarzeniu, obawiając się sprawców. Ponadto świadek J. K. wskazała, że nie była jedynym pracownikiem sklepu, który tam się wówczas znajdował i z którym mogła wtedy rozmawiać (k.825). Tym samym pokrzywdzona mogła rozmawiać z kimś innym.

Po drugie, sprawstwo oskarżonego wynika z zeznań współdziałających z nim świadków K. B. i B. W.. Ten pierwszy dokonał

z nim wszystkich czynów. Ten drugi dwóch (w O. i G.), mając jednak wiedzę o trzecim (w J.). Świadek K. B. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, których dokonał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym i świadkiem B. W.. Wprawdzie nie wskazał na to wprost w swoich wyjaśnieniach, jednak przyznał, że jeździł wówczas z oskarżonym i świadkiem B. W., w tym po salonach gier, będąc ich kierowcą. Oskarżony dysponował wówczas większą gotówką, dając mu pieniądze na paliwo i papierosy. Ponadto widział u niego broń (k.458v - akta sprawy o sygn. II K 833/20 Sądu Rejonowego w Otwocku, 798). W dniu 9 października 2020 r. Sąd Rejonowy w Otwocku wydał wyrok w sprawie o sygn. akt II K 833/20 dotyczący świadka K. B., który dotyczy tych samych czynów, a który obecnie jest już prawomocny (k.1245-1247). Także świadek B. W.

potwierdził swoje sprawstwo, bardzo dokładnie opisując przebieg tych zdarzeń, w tym w szczególności zachowanie oskarżonego i świadka K. B., jak również sposób rozdysponowania skradzionych pieniędzy. Tyczyło się to między innymi posłużenia się przez oskarżonego gazem i pistoletem na gumowe kule, które nosił zawsze przy sobie w obawie przed dawnymi wspólnikami, jak również zgubienia przez niego telefonu w G.. Obszerność, szczegółowość i spontaniczność tej relacji skutkowały tym, że Sąd meriti słusznie obdarzył je walorem wiarygodności. Także zdaniem Sądu Okręgowego taką wiedzą mogła dysponować tylko osoba, która brała udział w tych zdarzeniach. Tym bardziej, że po okazaniu zdjęcia z nagrania z monitoringu w G. (k.343) świadek B. W. rozpoznał nie tylko siebie, ale również oskarżonego i świadka K. B., opisując ich

usytuowanie i ubiór. Oskarżony jest na nim tą samą osobą, o której mówiła pokrzywdzona M. P.. Co do rozboju dokonanego w J., to choć świadka B. W. tam wówczas nie było, to w sposób nie budzący wątpliwości wyjaśnił powody swojej absencji, spowodowanej złym samopoczuciem po pobiciu. Ponadto przedstawił to, czego dowiedział się od oskarżonego, który chwalił mu się tym przestępstwem, wskazując że był wówczas ze świadkiem K. B. i strzelał do pokrzywdzonej I. K., która była jego znajomą (k.344-345 - akta sprawy o sygn. II K 833/20 Sądu Rejonowego w Otwocku, 796-798). Oskarżony zarzucał, że stwierdzając jego winę oparto się na niewiarygodnych zeznaniach dwóch pomawiających go świadków K. B. i B. W., w jego ocenie narkomanów, którzy powinni być przebadani. Tymczasem ich twierdzenia były nie tylko spójne, logiczne i wzajemnie uzupełniające się, ale znajdowały też potwierdzenie w

pozostałym materiale dowodowym, nie budząc żadnych wątpliwości, a rzekomy konflikt między nimi sprowadzał się jedynie do gołosłownych twierdzeń oskarżonego. Ponadto z opinii sądowo - psychiatrycznych dotyczących świadków K. B. i B. W. wynikało, że mimo uzależnienia od substancji psychoaktywnych ich poczytalność nie budziła żadnych wątpliwości (k.778). Jednocześnie żadna ze wskazanych przez oskarżonego osób, które miały zapewnić mu alibi nie wykluczyła jego sprawstwa. Świadek B. N. zaprzeczyła, żeby spotykała się wówczas z oskarżonym, tym bardziej w jej miejscu zamieszkania (k.799). Z kolei świadek P. N. stwierdził, że oskarżony pomagał mu w dniu 14/15 lutego 2020 r. wieczorem naprawić samochód, jednak nie był w stanie powiedzieć, o której dokładnie godzinie skończyli to robić

(k.800-801). Biorąc pod uwagę, że do zdarzenia doszło w dniu 15 lutego 2020 r. około godz. 22.30, to oskarżony miał ku temu sposobność. Tym bardziej, że czynności związane z naprawą samochodu nie były skomplikowane i czasochłonne.

Po trzecie, sprawca używał broni na gumowe kule. Akurat takie jak ta, którą znaleziono na miejscu zdarzenia w J., gdzie oskarżony kilkakrotnie strzelał do pokrzywdzonej I. K., raz trafiając ją w prawe ramię. Ponadto podczas jego zatrzymania i przeszukania w dniu 28 lutego 2020 r. ujawniono przy nim broń pneumatyczną, dużą ilość takich samych gumowych kul i kominiarkę (k.44). Typ, rodzaj i zgodność broni z kulami, w tym ujawnioną na miejscu zdarzenia, wynika wprost z opinii biegłego z zakresu budowy broni i amunicji (k.237-243). Obecność oskarżonego w miejscu zdarzenia w G. potwierdza też telefon, który tam zgubił. Jak

wynika z protokołu jego oględzin, osobą prowadzącą korespondencję był mężczyzna o imieniu D.. Ponadto dotyczyła ona między innymi punktów z automatami do gier (k.360-366). Wprawdzie na w/w telefonie i pojemniku z gazem pieprzowym, który również znaleziono w w/w miejscu zdarzenia i który najprawdopodobniej był wówczas używany, nie ujawniono odwzorowań linii papilarnych, co wynika wprost z ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań daktyloskopijnych (k.926-927), jednak wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego i jego samego nie oznacza to automatycznie, że ich nie dotykał, a co za tym idzie, że go tam nie było i nie dopuścił się tego czynu. To samo tyczy się materiału genetycznego, będącego mieszaniną, który w zakresie w/w telefonu pochodził od co najmniej dwóch (jedna próbka) i trzech

(druga próbka) niezidentyfikowanych osób, a w zakresie w/w pojemnika pochodził od co najmniej trzech niezidentyfikowanych osób z wyłączeniem DNA oskarżonego, co wynika jednoznacznie z ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań dokumentów (k.956-961). Opinie te wbrew zarzutom apelacji nie wykluczają jednak obecności oskarżonego w miejscu zdarzenia, a jedynie jej nie dowodzą, na co Sąd meriti słusznie zwrócił uwagę. W tym miejscu wskazać należy, że jak wskazała pokrzywdzona M. P., w/w telefon i w/w pojemnik ujawniła niedługo po zdarzeniu, po czym ich dotykała. Mógł to robić również jej zmiennik (k.331). Tym samym mogło dość do zatarcia poprzednich i naniesienia nowych śladów. Ponadto obrońca oskarżonego i on sam zapominają, że powyższe dotyczy tylko jednego z trzech czynów. Niemniej, Sąd meriti nie pominął tych

<p>okoliczności, odnosząc się do nich w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i słusznie uznając, że nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Odnotować też należy, że także analiza połączeń telefonicznych przemawia na niekorzyść oskarżonego.</p> <p>Wynika z nich, że osoby zamieszane w ten proceder, w tym oskarżony, kontaktowały się ze sobą, przebywając w pobliżu miejsc zdarzeń w czasie, kiedy doszło do popełnienia przestępstw.</p> <p>Ponadto prowadzona przez nie korespondencja dotyczyła między innymi punktów z automatami do gier (k.624-632). Potwierdza to również protokół oględzin telefonu ujawnionego przy oskarżonym podczas jego zatrzymania i przeszukania (k.186-187v).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p> <p>Oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd meriti dokonał prawidłowej oceny całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych. Tym samym brak było podstaw do uwzględnienia wniosku.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Obrońca oskarżonego zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

	<p>przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia , mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na ustaleniu, iż D. D. (1) dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia przestępstw, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności opinie biegłych z zakresu daktyloskopii i DNA nie potwierdziły udziału oskarżonego w przedmiotowych zdarzeniach.</p>	# niezasadny		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut jest niezasadny.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może stanowić przyczynę odwoławczą, jeżeli uchybienie to mogło mieć wpływ na treść tego orzeczenia. Błąd ten odnosi się więc tylko do tych ustaleń faktycznych, w oparciu o które sąd</p>				

wydaje orzeczenie. Błąd w ustaleniach faktycznych może mieć postać błędu "braku" albo błędu "dowolności".

Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie istotne w sprawie dowody (art. 92 i 410 kpk), a także gdy prawidłowo je ocenił (art. 7 kpk). Natomiast ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie (błąd "braku") albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone) (błąd "dowolności"). Błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów (tzw. faktów ubocznych) co do istnienia lub nieistnienia faktu głównego (kwestii sprawstwa) w procesach poszlakowych. Błąd tego rodzaju oznacza, że

<p>określony fakt został ustalony dowolnie, gdyż nie ma oparcia w dowodach.</p> <p>Argumentację dotyczącą opinii biegłych przedstawiono w punkcie 3.3.1.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p> <p>Oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd meriti nie dopuścił się błędu w</p>			

ustaleniach faktycznych. Tym samym brak było podstaw do uwzględnienia wniosku.				
Lp.	Zarzut			
3.3.	<p>W przypadku nie podzielenia wcześniejszych zarzutów, z ostrożności procesowej, obrońca oskarżonego zarzucił rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu D. D. (1) niewspółmiernie surowej kary w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia na okres próby w sytuacji, gdy w przypadku uznania jego winy za udowodnioną okoliczności sprawy przemawiają za tym, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej szczególnej zostaną spełnione w przypadku wymierzenia oskarżonemu kary w niższym wymiarze oraz, że taka kara da gwarancję, że oskarżony nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut jest niezasadny.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że rażąca niewspółmierność oznacza znaczną dysproporcję pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę orzeczenia. Zarzut rażącej niewspółmierności jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki</p>		

lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, „rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarty w wyroku z dnia 3 marca 2021 r. w sprawie o

sygn. akt II AKa 211/20. Wskazano w nim, że „zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary. Trzeba pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury,

iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować”.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, za każdy z popełnionych czynów wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 10 złotych każda. Tymczasem czyn z art. 280 § 1 kk jest zagrożony karą, której dolna granica wynosi 2, a górna 12 lat. Przy czym należy zwrócić uwagę na uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, prowadzącą do przypisania mu działania w warunkach recydywy z art. 64 § 2 kk, co z kolei oznaczało, że Sąd meriti musiał wymierzyć mu za każdy z czynów karę powyżej dolnej granicy, a mógł mu wymierzyć karę do górnej granicy zwiększonej o połowę. Nie sposób

zatem uznać, żeby kary jednostkowe były karami niewspómiernymi, w dodatku rażąco. To samo tyczy się kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wysokości 400 stawek dziennych po 10 złotych każda, które de facto pochłaniają po jednej z każdego rodzaju kar jednostkowych.

Oprócz uprzedniej wielokrotnej karalności należy zwrócić uwagę na miejsce, sposób, okoliczności i skutki działania oskarżonego. Za każdy razem oskarżony wybierał punkty gier na automatach, w których zazwyczaj ruch jest niewielki. Ponadto pokrzywdzonymi były kobiety w średnim wieku, które nie były w stanie się temu przeciwstawić. Zapewne wystarczającym byłoby, żeby oskarżony jedynie zażądał pieniędzy. Tymczasem on, działając w jednym przypadku wspólnie i w porozumieniu z jednym mężczyzną,

a w dwóch z dwoma, najpierw rozpyłał w kierunku ich twarzy substancję w postaci gazu, która powodowała podrażnienie i łzawienie oczu, a następnie - kiedy osoby te nie stawiały już żadnego oporu, wykazując objawy powstałe wskutek użycia gazu - w jednym przypadku groził bronią pneumatyczną, a w dwóch oddał z niej strzały w ich kierunku, w jednym przypadku powodując skutek z art. 157 § 2 kk. Powyższe wskazuje na szczególną determinację i zarazem nieobliczalność oskarżonego, który w celu wejścia w posiadanie pieniędzy stosował środki dużo bardziej radykalne od tych, jakie doprowadziłyby do tego samego rezultatu. Na szczęście skończyło się na niewielkich obrażeniach, jednak równie dobrze zachowanie nie panującego nad sobą oskarżonego mogło doprowadzić do tragedii. Zwłaszcza wówczas, gdyby pokrzywdzone

opierały się jego woli.

Zarazem wskazać należy, że oskarżony zachowywał się tak w poczuciu całkowitej bezkarności, albowiem w dwóch z trzech przypadków nie był w żaden sposób zamaskowany, na jednym z nagrań z monitoringu jego twarz była nawet bardzo dobrze widoczna, w dwóch z trzech przypadków działając w pobliżu swojego miejsca zamieszkania.

Pokrzywdzone E. R. i I. K. nie miały zatem problemów, żeby go rozpoznać. Pokrzywdzona E. R. kojarzyła go nawet z widzenia. Nie bez znaczenia była też wartość skradzionego mienia, która w dwóch przypadkach wynosiła kilka tysięcy złotych (7.400 i 6.350 złotych). Należy też zwrócić na dokonanie 3 rozbojów w ciągu zaledwie 8 dni, jak również sposób rozdysponowania skradzionych pieniędzy, które zostały przeznaczone między innymi na gry hazardowe,

alkohol i narkotyki. Działo się tak mimo tego, że oskarżony posiadał stałe źródło dochodów i nie musiał tego robić. Postąpił tak, bo zdaniem Sądu Okręgowego najwyraźniej nie potrafi przestrzegać porządku prawnego, popełniając kolejne w swoim życiu przestępstwa rozboju, kolejne w warunkach recydywy z art. 64 § 2 kk. Za poprzednie wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, która jak widać nie zmieniła jego zachowania.

Reasumując, Sąd meriti wziął pod uwagę wszystkie okoliczności i wymierzył oskarżonemu prawidłowe kary. Zarówno jednostkowe, jak i łączną. Wprawdzie obrońca oskarżonego zarzucił orzeczeniu w tym zakresie rażącą niewspółmierność, jednak nie wskazał, jakie to okoliczności zostały pominięte lub źle zinterpretowane. Zdaniem Sądu Okręgowego takich okoliczności po prostu nie było, a

<p>podniesiony zarzut miał jedynie na celu spowodowanie analizy tego rozstrzygnięcia. Dlatego oskarżony po raz kolejny musi ponieść konsekwencje swojego postępowania, wykazując swoim postępowaniem, że nie potrafi normalnie funkcjonować w społeczeństwie i powinien być na dłuższy czas izolowany.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w niższym wymiarze.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Jak już wyżej wskazano, Sąd meriti wymierzył oskarżonemu odpowiednie kary. Tym samym wniosek o jego zmianę w tym</p>			

zakresie nie mógł być uwzględniony.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 17 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 384/20.		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd meriti nie dopuścił się żadnych uchybień, które spowodowałyby konieczność wydania		

odmiennego rozstrzygnięcia.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II III IV	Zasądzono od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Otwocku na rzecz adw. P. F. kwotę 516,60 złotych, w tym		

podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej.

Wysokość należnego wynagrodzenia jest zgodna z przepisami rozporządzenia w tym zakresie.

Zasądzono od oskarżonego na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych (...) Sp. z o.o. kwoty po 840 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w instancji odwoławczej. Biorąc pod uwagę, że w/w oskarżyciele posiłkowi byli reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika na tym etapie postępowania, składając wniosek o przyznaniu im wynagrodzenia, a wyrok został utrzymany w mocy, należało orzec jak powyżej. Także i w tym przypadku wysokość należnego wynagrodzenia jest zgodna z przepisami rozporządzenia w tym zakresie.

	Zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Biorąc pod uwagę, że od dłuższego czasu był tymczasowo aresztowany i wymierzono mu wieloletnią karę pozbawienia wolności, brak było podstaw do obciążania go tymi należnościami.
7. PODPIS	
SSR (del) Tomasz Morycz SSO Ludmiła Tułaczko SSO Beata Tymoszków	

0.1.1.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 17 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 384/20.
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.1.1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 17 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 384/20.	
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana

0.1.1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot apelację	wnoszący	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia ustalenie, którego dotyczy apelacja	brak albo	Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 17 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 384/20.	
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść		# w całości	
# w części		#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.1.1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 17 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 384/20.	
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana